

ნონა დათუაშვილი

პროკურორის მიერ ბრალის შეფასების ტექნიკა ბრალის წაყენება და ბრალის გამოცხადება

პროკურორის მიერ ბრალის შეფასების ტექნიკა ერთ-ერთი ყველაზე აქტუალური საკითხია სისხლის სამართლის პროცესში. მას შემდეგ, რაც გამოიკვეთება სავარაუდო დანაშაულის ჩამდენი პირი, პროკურორი შესაძლო დამნაშავეს ქმედებაში მართლწინააღმდეგობისა და ბრალის შეფასებას ახდენს. პროკურორის მიერ მისაღები გადაწყვეტილებიდან გამომდინარე შეფასების შედეგის გათვალისწინებით ბრალის შეფასება შესაძლებელია ორ სახედ დავეყოთ:

- პირის ქმედებაში ბრალის დადგენა - ბრალის წაყენება,
- პირის ქმედებაში ბრალის გამოცხადება.

პროკურორის თითოეულ გადაწყვეტილებას ამ ორი არჩევანიდან მნიშვნელოვანი სამართლებრივი შედეგები მოსდევს. თუ პროკურორი დაადგენს პირის ქმედებაში ბრალის არსებობას, იგი იწყებს სისხლისსამართლებრივ დევნას - გამოაქვს პირის ბრალდების შესახებ დადგენილება, რომელსაც პრეზუმფციური ძალა არ გააჩნია; ხოლო თუ გამოცხადებს პირის ქმედებაში ბრალის არსებობას, არ იწყებს ან წყვეტს უკვე დაწყებულ სისხლისსამართლებრივ დევნას და გამოაქვს შესაბამისი საპროცესო დოკუმენტი - დადგენილება.

პირის ქმედებაში ბრალის დადგენა. სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-17 მუხლის თანახმად, პირს ბრალი წაყენება იმ შემთხვევაში, თუკი არსებობს დასაბუთებული ვარაუდი, რომ მან ჩაიდინა დანაშაული. ამდენად, ერთ-ერთი გადაწყვეტილება, რომელსაც პროკურორი ბრალის შეფასების პროცესში იღებს, წარმოადგენს პირის ქმედებაში ბრალის დადგენა - ბრალის წაყენება.

იმ შემთხვევაში, თუ პროკურორმა პირის ქმედებაში ბრალის გამომრიცხველი გარემოებები ვერ გამოკვეთა, იგი იწყებს სისხლისსამართლებრივ დევნას, გამოაქვს დადგენილება პირის ბრალდების შესახებ; თუმცა მტკიცებულებების შეგროვების და გამოძიების პროცესში შეიძლება ისეც მოხდეს, რომ სისხლისსამართლებრივი დევნის დაწყების შემდგომ გამოიკვეთოს ისეთი გარემოებები, რაც ადრე არ იყო ცნობილი. ასეთ შემთხვევაში, კანონი აძლევს პროკურორს შესაძლებლობას, შეწყვიტოს სისხლისსამართლებრივი დევნა სსსკ-ის 105-ე მუხლში ჩამოთვლილ საფუძვლებზე დაყრდნობით და დისკრეციული უფლებამოსილების გათვალისწინებით.

პროკურორის მიერ წაყენებულ ბრალს არ გააჩნია წინასწარ დადგენილი ძალა, სანამ სასამართლო თავისი გადაწყვეტილებით არ დაადასტურებს ან არ უარყოფს მის არსებობას პირის ქმედებაში. ამასთან დაკავშირებით მეცნიერი მიხეილ მამნიაშვილი აღნიშნავს, რომ სისხლის სამართლის პროცესის სტადიაზე ბრალი ატარებს პრეზუმფციულ ხასიათს. სასამართლომ თავის განაჩენში, შესაძლოა, გაიზიაროს პროკურორის მიერ დადგენილი ბრალი და ბრალდებული

უარყოფითად გაკიცხოს, მის მიმართ დაადგინოს **გამამტყუვნებელი** განაჩენი ან, შესაძლოა, არ გაიზიაროს პროკურორის მიერ დადგენილი ბრალი და გამოიტანოს გამამრთლებელი განაჩენი (მ. მამნიაშვილი, 2010-2012, გვ. 58-59).

ზემოხსენებულის გათვალისწინებით, მიგვაჩნია, რომ, პროკურორის მიერ წაყენებული “ბრალის” არსის სწორად წარმოჩენის მიზნით, სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსში უნდა მოხდეს “პირობითი ბრალის” ტერმინის კოდიფიკაცია. “პირობითი ბრალის” შესახებ იდეა თავის სადისერტაციო ნაშრომში გამოთქმული აქვს სამართლის დოქტორ თათია დოლიძეს. იგი აღნიშნავს, რომ პროკურორის მიერ ბრალის დადგენის შემთხვევაში ბრალის საპროცესო სამართლებრივი მნიშვნელობა არ არის მისი სტანდარტული ცნების იდენტური. საპროცესო სამართლებრივი გაგებით ბრალი პირობითია და მისი საბოლოო არსებობა მოსამართლის გადაწყვეტილებაზეა დამოკიდებული (თ. დოლიძე, 2012, გვ. 75).

ამის საპირისპიროდ საზოგადოებაში პრეველირებულია მოსაზრება იმის თაობაზე, რომ პირი, რომელსაც ბრალი აქვს წაყენებული - დამნაშავეა, რაც ეწინააღმდეგება უდანაშაულობის პრეზუმფციასა და სისხლისსამართლებრივი ბრალის არსს, რომლის თანახმად ბრალის გადაწყვეტის საკითხი მხოლოდ სასამართლოს უფლებამოსილებაა (ბრალის ნორმატიული თეორია). ამგვარი შეხედულების ჩამოყალიბებაზე ზეგავლენას ორი ფაქტორი ახდენს: ტელევიზია, რომელიც ისეთი სახით გადმოსცემს ინფორმაციას ბრალდებულ პირთა შესახებ, რომ საზოგადოებას მათი ბრალეულობის რწმენა უღვივდება და, რაც უფრო აქტუალურია, **გამამტყუვნებელ** განაჩენთა რაოდენობა.

აღნიშნულის გათვალისწინებით, სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსში ტერმინი “ბრალი”-ს “პირობითი ბრალით” ჩანაცვლება, ჩვენი აზრით, დადებით ტენდენციას მისცემს საპროცესო კანონმდებლობასა და პრაქტიკას. “პირობითი ბრალის” ტერმინის დამკვიდრება არა მხოლოდ სისხლის სამართლის პროცესში, არამედ მისი გადატანა ყოველდღიურობაში ხელს შეუწყობს ჯანსაღი შეჭიბრებითობის პრინციპს, ვინაიდან პირის დამნაშავედ ცნობა და მისთვის სასჯელის შეფარდება მხოლოდ სასამართლოს პრეროგატივაა. ამდენად, პროკურორის მიერ წაყენებული ბრალი ყველა შემთხვევაში პირობითია.

პირის ქმედებაში ბრალის გამორიცხვა. პროკურორი პირის ქმედებაში ბრალის გამორიცხვის პროცესში კანონით გათვალისწინებული საფუძვლებით და დისკრეციული უფლებამოსილებით ხელმძღვანელობს.

ა. კანონით გათვალისწინებული საფუძვლები. სისხლისსამართლებრივი დევნის არდაწყების ან მისი შეწყვეტის საფუძვლები-დარეგულირებულია სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 105-ე მუხლით. ამასთან, სისხლის სამართლის კოდექსის მე-9 თავში მოცემულია ბრალის გამომრიცხველი გარემოებების ჩამონათვალი, რომელთაგან ბრალის მხოლოდ ორი გამომრიცხველი გარემოება: შეურაცხაობა ასაკის გამო და შეურაცხაობა ფსიქიკური დაავადების გამო გათვალისწინებულია სსსკ-ის 105-ე მუხლში. ამასთან ძველი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსი (1998 წლის 20 თებერვლის რედაქციით) სისხლისსამართლებრივი დევნის შეწყვეტის საფუძვლად დანარჩენ ბრალის გამომრიცხველ გარემოებებსაც ითვალისწინებდა (ძვ. რედ. სსსკ-ის 28-ე მუხლი).

ჩვენ მიგვაჩნია, რომ კანონმდებელმა სწორი პოზიცია აირჩია, ვინაიდან ასაკი და ფსიქიკური დაავადება იმდენად ცხადი ბრალის გამომრიცხველი გარემოებებია, რომ დავასაც არ იწვევს, ხოლო რაც შეეხება შეზღუდულ შერაცხადობას, შეცდომასა და ბრძანების ან განკარგულების შესრულებას, ეს ისეთი გარემოებებია, რომელთა შესახებ მოსამართლემ უნდა იმსჯელოს. ასევე, ისინი ბრალის, როგორც გამომრიცხვის, ასევე, შემსუბუქების საფუძველს წარმოადგენს. გარდა ამისა, პროკურორის დისკრეციული უფლებამოსილება ბრალის შეფასების პროცესში მას ფართო უფლებამოსილებას ანიჭებს, პროკურორს შეუძლია სისხლისსამართლებრივი დევნა შეწყვიტოს იმ საფუძველზე, რაც სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 105-ე მუხლში საერთოდ არ არის გათვალისწინებული. შესაბამისად, ბრალის გამომრიცხველი დანარჩენი გარემოებების, როგორც სისხლისსამართლებრივი დევნის შეწყვეტის საფუძველების კოდიფიკაციის აუცილებლობა სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსში არ არსებობს.

სისხლისსამართლებრივი დევნის შეწყვეტაზე სასამართლოს კონტროლი არ წარმოებს. პროკურორის დადგენილება სისხლისსამართლებრივი დევნის შეწყვეტის შესახებ დაზარალებულს შეუძლია მხოლოდ ერთგერადად გაასაჩივროს ზემდგომ პროკურორთან, ხოლო, უარის მიღების შემთხვევაში კანონმდებელი სხვა შესაძლებლობას მას აღარ ანიჭებს.

ბ. პროკურორის დისკრეციული უფლებამოსილება. პროკურორის დისკრეციული უფლებამოსილება სისხლის სამართლის პროცესში ახალი ინსტიტუტია, რომელსაც ძველი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსი არ იცნობდა. პროკურორი სისხლისსამართლებრივი დევნის დაწყებისა და შეწყვეტის შესახებ გადაწყვეტილების მიღებისას სარგებლობს დისკრეციული უფლებამოსილებით, რა დროსაც ხელმძღვანელობს საჯარო ინტერესებით (სსსკ-ის მე-16 მუხლი და 105 მუხლის მე-3 ნაწილი). იუსტიციის მინისტრის ბრძანებით, პროკურორისთვის დადგენილია ის სახელმძღვანელო პრინციპები, რომლებიც მან უნდა გაითვალისწინოს საჯარო ინტერესების შეფასების პროცესში.¹ დისკრეციული უფლებამოსილება პროკურორს პირის ქმედებაში ბრალის გამომრიცხვის უფლებით ფართო ლავირების შესაძლებლობას ანიჭებს.

ნებისმიერი ინსტანციის სასამართლოში განაჩენის გამოტანამდე პროკურორი, ზემდგომი პროკურორის თანხმობით, უფლებამოსილია, უარი თქვას ბრალდებაზე. კოდექსის მოცემულ ფორმულირებას, “უფლებამოსილების” ტერმინის თვალსაზრისით, არ ეთანხმება მეცნიერი პაატა კობალაძე იქიდან გამომდინარე, რომ ძველი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსი პროკურორს აკისრებდა “ვალდებულებას” უარი ეთქვა ბრალდების მხარდაჭერაზე იმ შემთხვევაში, თუ დარწმუნდებოდა, რომ არ არსებობდა ბრალდებისათვის საკმარისი საფუძველი. ხოლო ახალი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსი ვალდებულების ნაცვლად კანონში უფლებამოსილების ტერმინს იყენებს (სსსკ-ის 250-ე მუხლი). ავტორი მიიჩნევს, რომ სიტყვა “ვალდებულების” ამოღება პროცესიდან საშუალებას მისცემს პროკურორს დაუჭიროს მხარი აშკარად უკანონო ბრალდებას (პ. კობალაძე, 2010-2012, გვ. 77-78).

¹ საქართველოს იუსტიციის მინისტრის ბრძანება, თბ., 2010.

პროკურორის მიერ ბრალდებაზე უარის თქმის შემთხვევაში, სასამართლო განჩინებით იღებს გადაწყვეტილებას ბრალდებაში სისხლისსამართლებრივი დევნის შეწყვეტის შესახებ (სსსკ-ის 250-ე მუხლი). სავსებით ვიზიარებთ მეცნიერთა იმ ნაწილის მოსაზრებას (შ. ფაფიაშვილი, ა. ფალიაშვილი, ი. გაბისონია, რ. გოგშელიძე, პ. კობალაძე და სხვები), რომლებიც მიიჩნევენ, რომ პროკურორის უარი ბრალდებაზე არ უნდა იყოს სისხლის სამართლის საქმის წარმოების შეწყვეტის საფუძველი (იქვე, გვ. 80-84). ჩვენი აზრით, სასამართლომ არ უნდა შეწყვიტოს საქმის განხილვა იმ მარტივი მიზეზით, რომ იგი, როგორც დამოუკიდებელი მართლმსაჯულების ორგანო, აფასებს პირის ქმედებაში ბრალს და გადაწყვეტილება გამოაქვს არა პროკურორის პოზიციაზე დაყრდნობით, არამედ კანონის და საკუთარი შინაგანი რწმენის საფუძველზე.

ბრალის შეფასების კრიტერიუმები

თუ თვალს გადავავლებთ საქართველოს სამოსამართლო პრაქტიკას, რთული არ იქნება დავასკვნათ, რომ პროკურორის მიერ დადგენილ ბრალს, უმრავლეს შემთხვევაში, სასამართლოსთვის თითქმის გადამწყვეტი მნიშვნელობა ენიჭება. ამას მოწმობს სასამართლო გადაწყვეტილებათა სტატისტიკა, რომლის თანახმად პროკურორის მიერ შეკერილ საქმეებზე უმრავლესობა დამდგარი განაჩენებისა **გამამტყუვნებელია**. გამამართლებელი განაჩენები 2008 წელს 8645 საქმიდან მხოლოდ 21 საქმეზე დადგა, 2009 წელს 6720 საქმიდან — 9 საქმეზე, 2010 წელს 3486 საქმიდან — 7 საქმეზე, 2011 წელს 1854 სამიდან — 46 საქმეზე, 2012 წელს 1149 საქმიდან — 90 საქმეზე, 2013 წელს 6 თვის სტატისტიკით, 789 საქმიდან, 13 საქმეზე (<https://idfi.ge/ge/news-84>).

ამდენად, არანაკლები მნიშვნელობა უნდა მიენიჭოს პროკურორის მიერ პირის ქმედებაში ბრალის შეფასების კრიტერიუმებს, განსაკუთრებით იმის გათვალისწინებით, რომ ახალ სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსში პროკურორის უფლებამოსილება კიდევ უფრო გაფართოებულია. ნოვატორული დისკრეციული უფლებამოსილების ინსტიტუტი პროკურორს ბრალის გამორიცხვის საკითხში ფართო უფლებამოსილებას ანიჭებს. ამდენად, პროკურორის პასუხისმგებლობის დონემ მისი უფლებების პროპორციულად უნდა მოიმატოს. ამ ფონზე მეტად აქტუალური ხდება კრიტერიუმები, რომლითაც პროკურორმა უნდა იხელმძღვანელოს ბრალის შეფასების პროცესში. პროკურორი ბრალის შეფასების პროცესში უნდა ხელმძღვანელობდეს თავისი საქმიანობის ამოსავალი პრინციპებით. სახელმძღვანელო პრინციპების ზედმიწევნით, მართებულად განმარტება აუცილებელია, რათა არ ჰქონდეს ადგილი თვითნებობის გამოვლინებას პროკურორის საქმიანობაში.

განმარტებით ლექსიკონში ვკითხულობთ, რომ ტერმინი “პრინციპი” ნიშნავს დასაბამს, დასაწყისს, ამოსავალ დებულებას, რასაც ეფუძნება ესა თუ ის თეორია, მოძღვრება თუ მეცნიერება (<http://www.ena.ge/explanatory-online>).

პროკურორის საქმიანობის ამოსავალი პრინციპების უმუშალო მომწესრიგებელი ძირითადი საკანონმდებლო აქტებია: საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსი, კანონი პროკურატურის შესახებ, იუსტიციის მინისტრის ბრძანება სისხლის სამართლის პოლიტიკის სახელმძღვანელო პრინციპების შესახებ, ძირითადი აქტები, რომლებსაც ეყრდნობა და რომელთაგანაც გამომდინარეობს ზემოხსენებული კანონები: საქართველოს კონსტიტუცია, ევროპის კონვენცია ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლებების

შესახებ. საქართველოს სისხლის სამართლის პროცესის პრინციპები ევროპული კონვენციით და საქართველოს კონსტიტუციით გარანტირებული ადამიანის ძირითადი უფლებებისა და თავისუფლებების ნორმებზე დაყრდნობით არის აგებული და სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსში ვრცელი ჩამონათვალის სახითაა წარმოდგენილი.

პროცესუალური ნორმების ანალიზისა და განზოგადების საფუძველზე, შესაძლებლობა გვეძლევა გამოვყოთ ფუძემდებლური პრინციპები: პიროვნების პატივის, ღირსების, პირადი ცხოვრების თავისუფლებისა და პირადი ინტერესების ხელშეუხებლობის, დაცვისა და პატივისცემის პრინციპი; სამართლიანობის, ჰუმანიზმის, დემოკრატიულობისა და თანასწორუფლებიანობის პრინციპი; მართლმსაჯულების დამოუკიდებლობის და მხოლოდ სასამართლოს მიერ განხორციელების პრინციპი. აღნიშნული პრინციპები განსაზღვრავს პროკურორის საქმიანობას.

იურიდიულ ლიტერატურაში ყურადღებას მეტწილად იმაზე ამახვილებენ, რომ პროკურორი, რომელიც მოწოდებულია აწარმოოს სისხლისსამართლებრივი დევნა და გამოძიების ხელმძღვანელობა, სახელმწიფო ბრალმდებლის პოზიციაში გამოდის და პირის **გამამტყუვნებელ** მტკიცებულებებს აგროვებს, რათა სასამართლოს მეშვეობით დასაჯოს იგი. ამას საკანონმდებლო განსაზღვრებაც ადასტურებს და საზოგადოებაში გაბატონებული მოსაზრებაც, რომლის თანახმად პროკურორი ერთგვარი “ჯალათის” როლში გვევლინება. თუმცა, აღნიშნული მის მხოლოდ ვიწრო ფუნქციონალურ განმარტებას გვაძლევს და მის საქმიანობას სრულფასოვნად ვერ გამოხატავს.

პროკურორის საქმიანობა მხოლოდ ბრალდების ვალდებულებით არ შემოიფარგლება, იგი სისხლის სამართლის პროცესის ზემოთ მოყვანილი პრინციპებიდან გამომდინარე, მოწოდებულია არა მარტო იმისთვის, რომ ადამიანს ბრალი დასდოს, არამედ მას ზოგად მორალური და სამართლებრივი ვალდებულებები გააჩნია საზოგადოების წინაშე, რაც გულისხმობს ადამიანების პატივის, ღირსების და ინტერესების დაცვის პრინციპით როგორც დამნაშავეობის, ასევე უდანაშაულობის დამამტკიცებელი საბუთების შეგროვებასა და მათ საფუძველზე ბრალის ჭეროვნად შეფასების ვალდებულებას.

პროკურორისთვის თავისი საქმიანობის პრინციპები ელემენტარულად სავალდებულო დებულებებია, აღნიშნავს გ. აბაშიძე. ავტორი თანმიმდევრულად განავრცობს თავის მართებულ პოზიციას და წერს, რომ საპროკურორო საქმიანობის არსი ის არ არის, რომ ნებისმიერ დროს დაადანაშაულოს პიროვნება, არამედ მან უნდა შეიცნოს და ჩამოაყალიბოს საკუთარი დამოკიდებულება ჩადენილი ქმედებისა და ქმედების ჩამდენის მიმართ, საქმის გარემოებების სრულყოფილი და ობიექტური გამოკვლევით დაადგინოს გარემოებები, რომლებიც ექვემდებარება მტკიცებას. მათ შორის თანაბარი მნიშვნელობა ენიჭება იმ გარემოებებს, რომლებიც დამნაშავეობასა და უდანაშაულობაზე ან უფრო მსუბუქ ბრალეულობაზე მიუთითებს (გ. აბაშიძე, 2010, გვ. 92-93).

მაშასადამე, შეიძლება დავასკვნათ, რომ ბრალის შეფასების პროცესში პროკურორის ვალდებულებას წარმოადგენს როგორც ბრალის არსებობის, ასევე მისი არარსებობის ჭეროვანი შეფასება, ვინაიდან არაჭეროვნად შეფასებული ბრალი, საბოლოო ჯამში, სავალალო შედეგის მომტანია. მართალია, სასამართლო

არ არის შეზღუდული პროკურორის პოზიციით, მაგრამ როგორც სასამართლო სტატისტიკა აჩვენებს, პროკურორის ბრალდებას სასამართლოსთვის, უმრავლეს შემთხვევაში, გადამწყვეტი მნიშვნელობა ენიჭება. ამდენად, იმისთვის, რომ არ მოხდეს უდანაშაულო პირის დამნაშავედ ცნობა ან, პირიქით, აუცილებელია, პროკურორმა, ბრალის შეფასების პროცესში, იხელმძღვანელოს თავისი საქმიანობის ამოსავალი პრინციპებით, ვინაიდან იგი სახელმწიფოს სახეა, ხოლო სახელმწიფოს მიზანია ადამიანის პატივსა და ღირსებაზე, მის უფლებებსა და თავისუფლებებზე ზრუნვა და მათი უზრუნველყოფა.

დამოწმებული ლიტერატურა

- გ. აბაშიძე, 2010** - გ. აბაშიძე, ბრალდება, როგორც სისხლის სამართლის პროცესის მამოძრავებელი ძალა, ჟურნალი ინტელექტუალი 12, თბ., 2010.
- თ. დოლიძე, 2012** - თ. დოლიძე, დისერტაცია - ბრალის გამომრიცხველ და შემამსუბუქებელ გარემოებათა სამართლებრივი დახასიათება და მათი მნიშვნელობა სისხლის სამართლებრივი პასუხისმგებლობის განსაზღვრისას, თბ., 2012.
- პ. კობალაძე, 2010-2012** - პ. კობალაძე, პროკურორის უარი ბრალდებაზე - ფუნქცია თუ დისფუნქცია? სამეცნიერო კონფერენციის მასალები, თბ., 2010-2012.
- მ. მამნიაშვილი, 2010-2012** - მ. მამნიაშვილი, ახალი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის ცალკეული ასპექტები, სამეცნიერო კონფერენციის მასალები, თბ., 2010-2012.
- საქართველოს იუსტიციის მინისტრის ბრძანება** “სისხლის სამართლის პოლიტიკის სახელმძღვანელო პრინციპების ზოგადი ნაწილის დამტკიცების შესახებ”, თბ., 2010.
- საქართველოს კანონი პროკურატურის შესახებ**, თბ., 2008 (ცვლილებებით და დამატებებით). www.matsne.gov.ge
- საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსი**, თბ., 2009 (ცვლილებებით და დამატებებით). www.matsne.gov.ge

NONA DATUASHVILI**THE TECHNIQUE OF FAULT VALUATION BY PROSECUTOR**

The reform carried out in recent years Georgian criminal law code of conduct procedure, offers us some new possibilities and therefore needs new investigations and approaches. In the presented report such current items of the process as the technique of fault valuation by prosecutor and criteria of this valuation have been discussed. Prerequisites for the determination and exclusion of guilt have been analysed. Also the basics provided by law and discrecional power and those legal results that follow this decision have been discussed. Underlying principles of prosecutor activity secured by legislative law which prosecutor must consider in the process of fault valuation has also been discussed.

During the process based on the fault analyses and investigation, legislative proposal as “optional fault” in the code of conduct has been presented. Also view of different scientist-lawyers are shared on the level of court review in case of fault cancel by prosecutor and about appropriateness of court proceeding termination.